

EGON – FALSKMYNTAREN

...den här gamla trotjänaren
till bil går som en klocka!

Pia, 45, har efter flera års ensamhet bestämt sig för att det är dags att försöka hitta en livspartner. Hon känner sig redo att återigen satsa på en tvåsamhet med allt vad det innebär av glädje och gemenskap, men även anpassning och deltagande i en annan människas sorger och bekymmer. De första två åren efter den förre makens för tidiga död hade präglats av sorg och en känsla av förlust. Bilolyckan som ändade hennes mans liv och lämnade henne själv skadad och med ett sorgearbete hade satt djupa spår i hennes sinne och liv. Vid en sådan händelse ser man vilka som är ens verkliga vänner och vilka som inte håller måttet. Hon hade fått bättre människokänedom efter denna djupgående livshändelse och trodde att hon kunde skilja agnarna från vetet.

Så hon kunde ta vännernas varningar om att se upp med nätkontakter med ro. Hon skulle bestämt inte falla i någon av de fallgropar som tydligen lurar när man försöker sig på nätdejting. Hon hade tvekat att sätta ut någon bild på sig själv, men bestämde sig sedan för att göra det. Hon hade ingenting att skämmas för, hon kunde inte rå för att hon fått ansiktet tilltygat vid olyckan och måst genomgå plastikkirurgi. En seriös man skulle nog kunna förstå hennes belägenhet och förhoppningsvis kunna se lite djupare än bara till ett vackert ansikte. Och hennes ansikte var inte så farligt skadat, plastikkirurgerna hade gjort ett bra arbete, så att det numera endast återstod ett djupt ärr på ena kinden. Den skadade vindrutan hade trängt in i hennes ansikte och lämnat det tjocka ärrret efter operationen. Längre hade hon sminkat sig omsorgsfullt eller försökt knyta en sjal om huvudet så att ärrret inte skulle märkas, men efter två år hade hon vant sig vid människors blickar och börjat uppträda mer ogenerat.

Pia hade förberett sitt inträde på E-kontakten väl, hon visste precis vem hon letade efter, vilka egenskaper hon sökte och vad hon uppskattade hos en människa. Utseendet var av mindre betydelse för henne, men det är klart att om hon fann en man med alla dessa goda egenskaper så var väl inte ett bra utseende i vägen. Hon sökte en man i sin egen ålder, plus minus två–tre år, lite längre än hon själv, hon trivdes i skor med klack, och inte alltför tjock. En lite sportig man med ledig klädstil. Yrke

och sysselsättningar var inte så viktigt, bara han trivdes med sitt arbete och hade ordnade förhållanden, ungefär som hon själv. Hon hade arbetat som förskollärare hela sitt liv. Trivdes med att arbeta med små barn, de är så öppna och spontana. Hon uppskattade också humor, generositet, värme och lojalitet hos en man. Och ett visst praktiskt handlag. Hennes man hade själv byggt det hus hon nu bodde i. Efter makens död hade hon varit tvungen att anlita hantverkare för minsta småsak. Hon själv var totalt okunnig om tekniska saker. Och det var inte alls tokigt om han också kunde serva och sköta den motorbåt som efter olyckan fått stå på varvet oanvänd efter hennes mans död. Hon hade flera gånger tänkt sälja den, men tvekat i sista stund. Kanske skulle den kunna komma till användning igen. Hon hade i tankarna att kanske skaffa sig ett förarbevis, det fanns kurser på orten där hon bodde, men det hade inte blivit av. Hade hon tur kanske hon kunde finna en ny kapten till båten så att hon själv kunde vara gast, så som det hade varit när hon och Herbert hade åkt ut till skären på somrarna med baddräkter och matkorg.

Å, så många lata och härliga helg- och semesterdagar de tillbringat på sjön, ensamma med sig själva, havet och klipporna och njutit av grillat med en kall öl ur båtens kylskåp.

Kunde hon verkligen på nätet träffa en man som kunde ersätta Herbert? Ja, teoretiskt, tänkte Pia, borde det ju finnas lika många båtintresserade och händiga män där som ute i levande livet. Varför skulle hon inte kunna ha turen en andra gång?

Hon och Herbert hade träffats redan i gymnasiet, blivit förälskade och gift sig tidigt eftersom Pia väntade barn. De hade hunnit få två barn och varit gifta i 23 år då bilolyckan så grymt gjorde slut på deras liv tillsammans. Pia hade liksom aldrig behövt leta efter en partner, hon konstaterade att hon nästan inte visste hur det gick till att flörta, att ta första kontakten. Ingen av dem hade varit den flörtiga typen, hennes man var av den trogna sorten, liksom hon själv. De var lyckliga med varandra och det hade inte funnits något behov av någon annan under åren med Herbert.

Och att gå på dans nu! En kvinna i 45-årsåldern gå ut på dans? Var inte det mest sådana där obehagliga "köttmarknader" där

männen sökte en sexpartner för natten? Åtminstone var det så Pia såg på dansställen och klubbar där människor träffades. Hon var inte bra på att dansa och skulle säkert känna sig klumpig och obekvämt med situationen. Och kurser, ja, det fanns ju de som träffades där, det hade hon hört, men de kurser hon gick på, oftast genom jobbet, dominerades av kvinnliga ledare och deltagare, då förskolan till största delen hade kvinnliga anställda.

Föreningar, tja, hon hade aldrig varit någon föreningsmänniska, och den enda förening hon deltagit i var djurskyddsföreningen. Där hade hon heller inte lyckats sikta någon blivande partner. Alltså återstod endast resor eller nätet. Resor hade hon inte riktigt råd att göra, huset slukade det mesta av hennes moderata lön och hon hade inte velat flytta, då hon hade många glada minnen förknippade med huset och kände att Herbert fanns i varje kvadratmeter av det. Han hade gjort så många fina lösningar och originella detaljer att det skulle bli svårt att hitta ett liknande.

När Pia begrundat alla möjligheter att träffa en ny partner återstod till slut endast nätdejting som ett alternativ. Och det bästa med det var ju att hon kunde leta upp en man med en profil just sådan som hon sökte. Att man fick alla data om mannen uppställda gjorde det ju lättare att urskilja de män som kunde stämma in på hennes profil och att genast sortera bort dem som inte passade.

Golfare och MC-åkare göra sig ej besvär hos henne! Hon hade väninnor som var gifta med golfare och de fick oftast sitta ensamma på helgerna när deras makar var ute på greenen. MC-åkarna hade bara hojen i tankarna och någon spätta i skinnställ och hjälm skulle hon aldrig kunna förvandlas till. Och hon var rädd för trafik efter bilolyckan.

Nej, hon tänkte sig nog en mera spinnande hemmakatt som kunde raka ur askan och tända i öppna spisen, skaka en perfekt dry martini före middagen och tända grillen på sommarkvällarna. En man som kunde byta tändstift i gräsklipparen och olja in trädgårdsmöblerna och altangolvet på vårkanten. Som kanske var intresserad av fotografering och myntsamlade, en numismatiker. Det tyckte Pia lät så spännande och intressant. Eller varför inte en filatelist, alltså en frimärkssamlare. Som skulle sitta med

samlarböckerna och förstoringsglasat och systematiskt försöka hitta just den där felande länken i samlingen.

Kanske en fågelskådare. En sån där mysig man som älgade runt i skogarna på våren i höga stövlar, jägarhatt och med kikaren på magen. Kommer hem lagom till en sen frukost och blank i blicken entusiastiskt talar om att han sett den långnäbbade sälgpiparen. Och hon själv som intresserat skulle höra på utan att förstå ett smack av hur utsikten att få se en "långnäbbad sängpipare" kunnat locka en 1,90 lång man ur sängen klockan fyra en söndagsmorgon. För en fågelskådare skulle helst vara lång så att han kunde få syn på de fåglar som gömmer sig högt upp i träden.

Få se nu, nu rullar Pia upp menyn med sökande män. Var finns han, riddaren på sin vita springare som förtjust skulle dyka upp vid hennes sida vid första bästa anrop, försedd med en båtshake i ena handen och en fender i den andra? Som med ett par burkar bottenfärg och en oljeflaska skulle ställa hennes båt i ordning så att de tillsammans kunde njuta av sin kärlekslycka långt ute på längtans blåa hav?

En efter en dyker de upp på hennes skärm. Cowboyen i sin vidbrättade hatt. Ska detta vara tufft? Nej, hon tycker bara att de ser löjliga ut, dessa medelålders män som försöker imitera little Joe i Dallas. Hon har ännu inte lärt sig de koder som gäller på nätet. Förstår inte att cowboyhatten är en symbol för en kille som aldrig stannar hos sin western-girl i volangkjolen, utan nästa morgon spänner på sig hölstret och stövlarna och grenslar sin häst i soluppgången, beredd på nya äventyr och en ny saloon att dyka upp i när han tröttnat på ritten.

MC-åkare, golfare, flygare, fallskärmshoppare. Nej, de här sportkillarna var bestämt inte hennes typ. Kunde verkligen alla män på nätet vara så här sportiga och kända? Varför hittar inte golfarna någon på greenen eller MC-åkarna någon tjej som är villig att inta bönpallen?

"Där är han". Pia tänker högt när hon får syn på en man. Han verkar skilja sig från de andra, han ser bra ut och han verkar ha de egenskaper och intressen hon efterlyser. Och rätt ålder dessutom! Kan inte bli bättre. Men han måste ju förstås ha intresse

av henne också. Annars skulle det ju inte bli något förhållande. Och han hade ett lite egendomligt namn. Han hette Egon. Det lät lite gammaldags och ändå ganska trevligt. Egon skulle nog kunna spinna som en katt i hennes soffhörna bara han blev lite varm i kläderna. Iförd hennes hemstickade väst, en väst som hon påbörjat till Herbert månaderna före olyckan och som hon tröstade sig med att sticka färdigt under sjukskrivningsperioden efter olyckan. Västen var blå och den skulle nog passa bra till en jeanskille med blå ögon. Precis en sådan var Egon. Och 1,83 cm lång, normalbyggd, till och med lite atletisk kroppsbyggnad enligt vad han skrev i sin profil.

Och han var intresserad av hus, trädgård, båtar och lugna hemmakvällar. ”Och dig”. Så gulligt det lät. En man som skulle vara intresserad av henne, kanske komma hem med en blomma till henne. Herbert hade under alla år de varit gifta haft med sig något till henne varje fredagskväll. Det kunde vara choklad, blommor eller kanske det där goda téet som han visste att hon tyckte så mycket om. Hon var van vid intresse och omtanke.

Kanske skulle hon slänga iväg en smiley till den här Egon. Han kunde faktiskt vara rätt för henne. Den som inte vågar något vinner heller ingenting, tänkte Pia. Hennes smiley återgäldades nästa kväll, följd av en liten ros som han blåste iväg virtuellt mot hennes profil.

De började försiktigt skriva några rader till varandra och kontakt uppstod. Pias förväntningar skruvades upp mer och mer för varje vecka. Till slut såg hon bara Egon. Ingen annan man lockade henne längre. I flera veckor chattade de om ditt och datt, han verkade vardagsnära och berättade att han haft familj, men varit änkling ett par år. Han hade enligt uppgift en vuxen son och en dotter som han träffade då och då. Hans ålder var 47 år, helt och hållet passande till hennes egen.

Det här verkade lovande. Egon arbetade som finmekaniker och var händig. Han var intresserad av musik och antikviteter. Gick gärna på loppis. Och han såg bra ut enligt de foton som han sände henne på hennes privata e-mejladress. De var bara avsedda för henne och därför hade han inte velat lägga ut dem under sin profil.

Efter ett par månaders bekantskap tyckte Pia att det kunde vara dags att träffa Egon för att se om det skulle uppstå någon personkemi mellan dem. Hon var nästan säker på det efter alla trevliga chattstunder de haft.

En sommarkväll stod Pia utanför sitt stamfik för att vänta på Egon som skulle möta henne där. Han hade sagt att han hade en gammal bil, en veteranbil, som han fixat till. En gul Chevrolet Impala, hon skulle känna igen den meddetsamma hade han sagt. De hade bestämt att han skulle komma klockan tre. Pia var där redan tio minuter före klockan tre. Hon ville vara säker på att vara där när han kom, så att de inte skulle missa varandra. När klockan var tjugo över tre hade ännu inte någon Chevrolet dykt upp. Pia började bli orolig. Kunde något ha hänt på vägen? Skulle hon ha otur med en förolyckad man igen? Tankarna snurrade runt medan Pia nervöst vred näsduken i händerna. Det var hett och hon torkade sig i pannan. Solen gassade mot väggen där hon stod mitt i fokus för den.

Halv fyra dök det upp en bil med en förare som såg ut att söka efter någon. Han satt i en gammal bil av obestämt märke, den var gul, men inte var det någon Chevrolet Impala, så mycket kunde Pia se. Det här såg mer ut som en gammal Trabant, en sån där liten bil som för länge sedan tillverkades i DDR och som hamnat här av någon anledning när dess kamrater skickats till bilkyrkogårdarna.

”Är du Pia?”

Rösten var samma röst som hon hört flera gånger när de talats vid i telefonen. Men inte kunde väl detta vara Egon? Han verkade ju vara mycket äldre än sina 47 och inte var han blåögd. Den här mannen hade ett halvlångt, vitnat skägg och bruna ögon. Han såg ut att vara ungefär 67 år.

”Ursäkta, men är det du som är Egon? Jag blev lite överraskad, hade inte föreställt mig dig så. Du liknar inte den man du sände foto på. Och jag kände inte riktigt igen bilen. Men för all del, vi kan väl ta en kopp kaffe tillsammans för gammal vänskaps skull.”

”Nej, du förstår, korten jag sände dig är bilden av min son, han är mycket snyggare än jag. Men åldern betyder ju inte så

mycket sägs det. Och den här gamla trotjänaren till bil går som en klocka. Strejkar aldrig, inte ens under kalla vinterdagar. Jag brukar skämtsamt kalla den för min Impala. Den har fart, den här lilla pärlan. Kom så går vi in och tar en kopp kaffe. Du verkar ju vara en trevlig kvinna.”

Pia blev lite överrumplad men följde med Egon in på caféet. De öppnar sig för varandra och den första koppen latte följs av en andra. Det visar sig att Egon varit sjöman, gått på de stora haven och levt ett äventyrligt liv i sin ungdom. Han var lite konstnärligt lagd och tyckte om att bygga flaskskepp. Han hade så småningom stigit i land och skaffat sig fru och två barn ganska tidigt. Efter landstigningen hade han arbetat hos en vän som finmekaniker och levt ett ganska lugnt liv. Nu var han pensionerad.

Pia lyssnade uppmärksamt till hans berättelse. Förvånningen och besvikelsen över att han bedragit henne försvann successivt som de pratade och förbyttes i humor. Det var ju egentligen riktigt finurligt av Egon att skicka porträtt på sin son. Annars hade hon ju aldrig fått möjlighet att träffa denne trevlige sjöbjörn.

Den första träffen följdes av flera och innan löven föll av träden var båtmotorn sönderplockad och uppsmord och bottenmålningen var färdig, Egon installerad i soffhörnan i Herberts blå väst och en fantastisk segelbåt i flaska byggd. Den tronade nu på spiselkransen där en mysig brasa brann och förebådade höstens hemmakvällar när Pia såg fram emot att höra om Egons resor på de sju haven. Själv hade hon just påbörjat en likadan väst åt sig själv som den Egon bar. Den kunde bli bra och komma väl till pass för de lite kyliga sommarkvällar som de såg fram emot i motorbåten nästa sommar.

Och den gamla gula trotjänaren hade nu fått lämna plats för en lysande gul äkta Chevrolet Impala. Det som återstod av försäkringspengarna efter Herbert räckte precis för att förverkliga Egons länge närda dröm om en riktig veteranbil att putsa på under långa vinterkvällar.